
Cuộc Hẹn Hò Ở Florence

Dan Franck

Anh nhớ lại rằng mọi chuyện bắt đầu vào hôm anh mở nhâm một chiếc phong bì mở cho nàng.

Trong phong bì là một tờ gấp của hãng du lịch tán dương những màu sắc của các toà lâu đài vùng Florence. Anh tự hỏi tại sao họ lại gửi tờ giấy ấy cho nàng, anh dán lại phong bì, rồi anh quên bằng chuyện ấy đi.

Ít hôm sau, nàng nói chuyện khá lâu với một người nào đó. Anh hỏi nàng: “Ai thế?”. Nàng trả lời hờ hững: “Ồ! Anh không biết anh ta đâu”. Nàng đi làm sớm, và về muộn. Mấy lần anh bắt gặp nàng nhìn lơ đãng nhìn ra cửa sổ và hỏi anh về kế hoạch sử dụng thời gian của anh. Thấy anh có vẻ thắc mắc, nàng kêu lên: “Đúng là anh đang ghen rồi!” Anh khó chịu: “Anh mà lại ghen?”. Nàng bí bõm trong bồn tắm, cuốn sổ ghi chép công việc của nàng để ở trên bàn. Vừa huýt sáo miệng, anh vừa cầm cuốn sổ lên và mở trang đầu tiên. Ngày 5 tháng giêng, anh và nàng cùng đi một việc, ngày 6, nàng có những cuộc hẹn thế nào vậy nhỉ? Anh nghĩ rằng nếu lật một trang, đó là sự tò mò, hai trang đó là sự quan tâm, ba trang, đó là sự ghen tuông. Anh không ghen, nhưng anh đã dừng lại ở tuần lễ thứ hai trong cuốn sổ. Nàng vẫn ở trong buồng tắm, và tất cả các ông chồng đều làm như anh thôi, mà các bà vợ thì cũng vậy. Anh giở sang những ghi chép của nàng cho tuần lễ thứ ba, tháng sau. Anh đọc thấy: thứ bảy và chủ nhật Florence. Đi ở sân bay Orly. Về ở sân bay Roissy. Anh đặt cuốn sổ xuống, nghĩ rằng đã có đôi điều đáng phải báo động. Vì lợi ích của gia đình, anh quyết định xác minh cho rõ mọi chuyện.

Nàng đứng trước bồn rửa, với vẻ lơ đãng, anh vừa rửa tay vừa hiền lành hỏi: “Kỳ nghỉ cuối tuần thứ ba của tháng hai, chúng ta định làm gì không nhỉ?”. Anh tươi cười thái độ dễ chịu và thoải mái. Nàng đáp: “À, em quên chưa nói với anh! Em sẽ tới Rennes. Em có chút việc mà...”

Sáng hôm sau, anh ghé văn phòng nàng, anh muốn mời nàng đi ăn trưa. Nhưng lúc ấy nàng bận. Nàng vắng mặt vài phút. Anh nhìn máy điện thoại, tự hứa là không làm điều ấy, đây là vấn đề đạo đức, đúng thế, nhưng nếu nàng nói dối ta... Anh nhấn phím “Bis”. Một giọng nữ trong trẻo rót vào tai anh “hãng hàng không Air France đây... Xin trả lời những điều bà hỏi về việc mua vé và giờ giấc các chuyến bay...”

Đêm hôm đó, khi nàng ngủ, anh lục lọi xác tay của nàng. Không phải lục lọi, mà là anh tìm kiếm đó thôi! Anh kiểm tra các túi áo nàng. Không phải anh kiểm tra, mà anh nhìn kỹ đó thôi! Hôm sau, anh giám sát các công việc và cử chỉ của nàng. Không phải anh giám sát mà là anh để ý đó thôi! Rồi anh đi theo nàng hết phố này đến phố khác. Không phải anh đi để theo dõi, mà là anh hộ vệ nàng đó thôi! Sáng thứ năm, lúc rất sớm, chuông điện thoại đã reo. Nàng nhắc máy trong phòng ngủ, anh nhắc ông nghe máy song song trong phòng khách. Anh nghe thấy một giọng nữ du dương: “Hai vé của bà đã được đặt... bà có thể lên văn phòng chúng tôi để nhận”. Nàng gác máy. Anh cũng vậy. Thứ sáu, anh gọi điện hỏi thẳng sân bay Orly. Thứ bảy, hai giờ đồng hồ trước khi nàng bay, anh ngồi khuất sau một tờ báo mở rộng ở gần cửa văn phòng hành khách đợi lên máy bay. Tim anh hồi hộp đập thình thịch. Nàng xuất hiện khá sớm. Và chỉ có một mình. Nàng ngồi xuống một chiếc ghế dài. Anh đếm đến 10, đến 20, rồi đến tận 30. Anh cố tạo cho mình một dáng bộ tự nhiên hiền lành, rồi tiến về phía nàng.

- Anh muốn nghe một lời giải thích của em? - anh bảo nàng.

Nàng không có vẻ ngạc nhiên. Nàng xem đồng hồ đeo tay rồi nói:

- Anh đến đúng giờ lắm...

Anh nhìn thẳng mặt nàng, sừng sốt. Nàng nắm tay anh:

- Nếu em không làm thế này, anh sẽ viện cớ nào là có nhiều cuộc hẹn gấp, nào công việc bận rộn, nào là mệt mỏi... và chẳng bao giờ chúng ta đi nghỉ được!

Anh đứng như trời trồng.

- Anh ghen phải không?

Anh ngáp ngừng một giây, rồi nói:

-Ừ, anh ghen.

- Tình yêu của em! - nàng lao vào vòng tay anh.